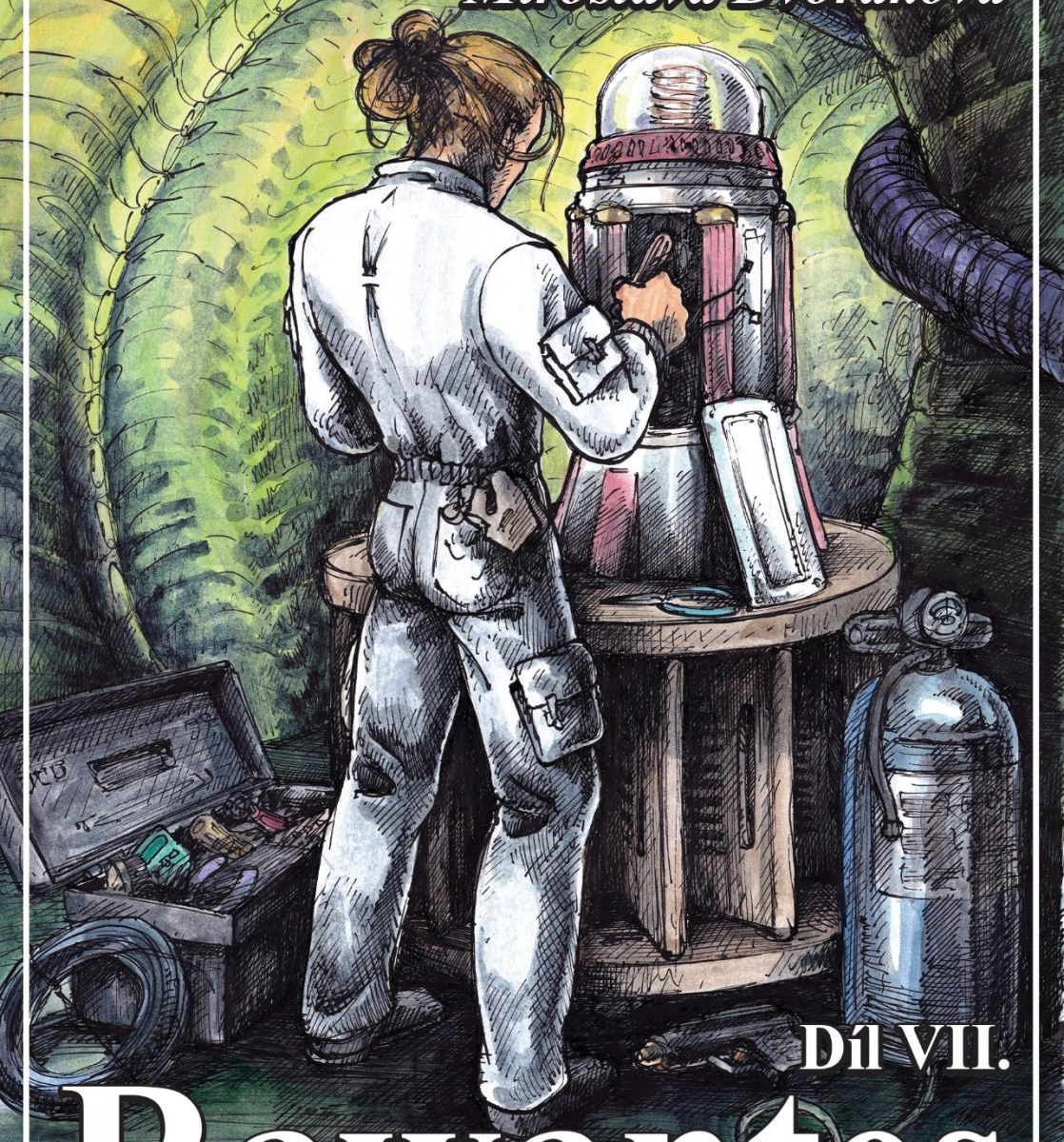

NÁVRAT NA MIZEON

Miroslava Dvořáková

Díl VII.

Rawantes

Návrat na Mizeon

díl sedmý

RAWANTES

Miroslava Dvořáková

Série Návrat na Mizeon:

díl první – Arrakiel

díl druhý – Lissarius

díl třetí – Essius

díl čtvrtý – Sibiel

díl pátý – Teggen

díl šestý – Ditrux

díl sedmý – Rawantes

Série Návrat na Mizeon je součástí Megasérie Metaprostor. Další knihy z megasérie, včetně chronologie podle děje, jsou uvedeny v závěru za rejstříkem postav a pojmů.

Návrat na Mizeon

díl sedmý

RAWANTES

Kernok, sídlo Ditruxe Arci-Jeena

Ditrux levitoval pod stropem zkušebny nad mramorovou nádrží odpruženou silovým polem. Zíral do nitra trychtýře miniaturní prostorové průrvy lemované divoce vířícím prstencem letannatových částic. Konečně! V černočerné tmě uvnitř trychtýře se barevně zablesklo. Ditrux zařval: „Teď!“

Grennon u konzoly prudce zatáhnul za páku, aby přeladil generátor na maximální výkon. Ditrux paralelně s ním průrvu do nicoty zavřel. Stěny trychtýře se smrštily a stáhly k sobě a v jediném okamžiku ztuhly.

Letannatová past zaklapla.

Ditrux se snesl k zemi, aby zkontroloval výsledek skrze mléčně zakalenou stěnu pasti, která každým okamžikem bělala a za chvíli se stane úplně neprůhlednou. Zaklel, když vyšlo najevo, že past je prázdná. Fleshing, kterého nalákali tentokrát, zajel nazpět do průrvy těsně předtím, než ji Ditrux zavřel.

„Ten prevít zase vyklouznul!“ vztekal se Grennon. „To je pošesté! Na Maharáví to fungovalo. Co děláme špatně?“

„Možná, že nic,“ řekl váhavě Urbiel. „Myslím, že se ty potvory poučily.“ Děkan zaťukal na kryt generátoru. „Víte co? Příště budeme výkon zesilovat pomaleji. Budeme nenápadní.“

„Vždycky jsme to dělali rychle, aby nestačili zdrhnout,“ namítnul Ditrux.

„Tak teď to zkusíme přesně naopak,“ řekl umíněně Urbiel. „Ne-
vy-pla-šit. A možná využijeme ten Huatův nápad s pod tlakem.“ Urbiel se si narovnal záda a zamračil se. „Kde vlastně je?“

„U Aisa na koberečku,“ uchechtl se Grennon. „Pán Nebes je zvědavý, jaké děláme pokroky.“

„Dozví se, že zatím žádné,“ pronesl nevzrušeně děkan. „To je u vědeckého výzkumu normální. Může trvat desítky, někdy stovky let, než se jeden dobere relevantních výsledků. Však nemáme žádný spěch.“

„To si Radní přede Dnem Zkázy mysleli taky,“ prohodil kousavě Ditrux.

Opravdu to tak bylo. Radní včetně jeho idiotského otce nebezpečí fleshingů hrubě podcenili – stejně jako podcenili Trisiela. A zaplatili za to životy nejen svými, ale i zničením devíti desetin populace. Ne že by pradědeček Rafedaxarr byl o něco lepší, když na deset tisíc let zavřel své nepohodlné sourozence do bedny v Chřtánu s klidným vědomím, že tam zůstanou na věky.

„Co to dnes zabalit?“ ozval se Grennon.

Urbiel si povzdechl. „Jak je libo. Kdo jsem, abych vám strkal pod nos, že vy mladí prostě nemáte výdrž ani disciplínu? Vy za to ani nemůžete, když máte v hlavách samý vittrexx, feretu a sex. Ale jistě, já se přizpůsobím. Budu trpělivý. Nemám s tím problém.“

Urbielovy litanie znali nazpaměť. Staletí práce v akademickém prostředí jej poznamenala. Profesor byl zvyklý, že studenti skákali přesně tak, jak pískal, protože byli závislí na jeho hodnocení. Jeho současný vědecký tým sestával ze zralých, silných a naprosto svěhlavých individualit a on se s tím těžce srovnával.

Grennon zakoulel očima. „Musím být brzy doma. Diriana s Wrellou chystají oslavu pro Attesia.“

Ditrux se zakřenil. Grennonova žena Diriana je na oslavy expert. Od té doby, co se otřepala z porodu dvojčat, pečlivě hlídá, aby byl Grennonův čas využitý na maximum. A Grenny vychovaný rodinou strýčka Sedena se tomu vůbec nebránil.

„Vypukne to zítra odpoledne,“ pokračoval Grennon, zatímco si otevíral portálový průchod na usedlost v Berízii. „Wrella vzkazuje, že jste srdečně zváni.“ Podíval se na Ditruxe: „A tobě speciálně mám vyřídit, abys nezapomněl vzít Brexu. Kapela a stoly s dobrotami budou ve stodole, takže se nemáte nač vymlouvat.“

Ditrux se rozpačitě ošil. „Hm, řeknu jí to, ale za výsledek neručím.“

Bree se uzdravovala závratným tempem. Dokonce se jí už dařilo bez křiku vyjít do zahrady za bílého dne. Přesto si Ditrux myslel, že kombinace davu a neznámého prostředí by pro ni byla zatím příliš.

„Budou tam i Huat a Moneta s Tanakou,“ křikl ještě svádivým tónem Grennon, než se za ním portál zavřel.

Ditrux usoudil, že přítomnost těch tří by Brexu nalákat mohla. Ve skutečnosti se mu nikam nechtělo. Nejraději by zůstal doma a měl by Bree jen pro sebe. To, co je mezi nimi, je speciální a soukromé. Jenže to by musel mít Ditrux na hlavě pytel, aby příbuzní neviděli, jak se tváří. Věděl o sobě, že se usmívá jako blbec. Že nechodí, ale vznáší se. Jeho bližní se snadno dovtipili, s čím náhlá změna jeho chování souvisí a neváhali to dávat najevo. Ditrux na jejich vtípky kašlal. Dokud ho Bree chce mít u sebe, nerozhází ho vůbec nic.

***

Je čas probudit spícího boha

Rawantes Arci-Nubiel seděl u paty Bílé skály a shlížel na vinice, sady a pastviny ozdobené korálky pasoucích se krodochů. Zhluboka se nadechoval a vydechoval. Podívaná na zelenou idylu uklidňovala jeho rozjitřenou mysl. Udělal dobře, že se nechal Sibielem přesvědčit. Sám ven nechodil, protože ho dokonalost přírodních komplexů zneklidňovala. Přirozená i kulturně pozměněná krajina provokovala jeho představivost a nutila ho vymýšlet. Tam na tom kopci by se hodilo vybudovat vodní rezervoár, a tady z toho plácku by byla perfektní přistávací plocha pro vznášedla. Kam Rawantes přišel a kam se podíval, všude by něco předělával. Jenže na rozdíl od mechanických hraček v dílně, je krajina živý a vzájemně propojený organismus a kdyby se zmýlil, nedokázal by to opravit. Nikdy se nad svými sklony

věci kolem sebe předělávat detailně nezamýšlel, ale teď jej napadlo, že je to svého druhu vzpoura. Prodíral se věky, rodil se, umíral, jeho identita se měnila, ale jeho úděl byl stále stejný. Nástroj populačního růstu a ceněná trofej. Ti, kteří Dárce života vlastnili, od něj nikdy neočekávali osobitou vůli ani emoce. Rawantes si mlhavě vybavoval, že onu potřebu po svébytnosti, která je přece vlastní všem inteligentním tvorům, z něj v dobách tak dávných, že je nezmiňovaly ani legendy, vytloukli. Možná i proto měl potřebu měnit kulisy kolem, protože neměl dostatek odvahy, aby se změnil sám. Rafedaxarr jako jediný s ním zacházel odlišně. I on jej pokládal za cennou trofej, ale nikdy ne za zboží. A zahrnul ho pozorností. Zajímal se o jeho myšlenky a pocity.

„Nevadí ti, že až ho probudím,“ oslovil Rawantes Sibiela, „vrátí všechno zpátky, Sibi? Už nebudeš regentem, ale jenom vojákem jeho gardy.“

„Proč by mi to mělo vadit?“ houknul podrážděně Sibieli usazený po jeho boku. „Ale jestli to chceš ještě odložit...“

„Ne,“ sykl Rawantes. „Uděláme to dnes.“ Nebude to dál odkládat.

„Pošlu matku a sestry s dětmi k Brigitě,“ zamručel Sibieli. „A pro všechny případy zmobilizuji Xana.“

Rawantes mlčky přikývnul. Byl zpátky tři týdny. Zatím nechával Rafedaxarra spát, protože si nebyl jistý, jestli mu dokáže vysvětlit, co na Erektiadu dělal. A to ostatní je ještě horší. Co to s ním udělá, až se dozví, že z jeho potomstva přežila sotva desetina? A jak asi zareaguje na zprávu, že sourozenci jsou volní a vlastní dvě třetiny mizeonského území? Co bude dělat, když mu jeho potomci oznámí, že se od něj

očekává tolerance a snášenlivost? Rawantes si uvědomoval, že je jediný, koho si Dax po tisíciletích truchlení po Ryaně pustil k tělu. Nikdo k němu nemá blíže. Ale zná ho natolik, aby to stačilo? Jenže jednou se probudit musí.

„Huat a Brexa už o něm vědí,“ řekl zamysleně Sibiel. „Huatovi jsem to řekl já, Brexe Ditrux. Oba nezávisle na sobě prohlásili, že s tím nechtějí nic mít. Jsou ochotní Daxovu existenci tolerovat, pokud se bude držet dál. Varovali nás, že s Aisem a Gromem to bude mnohem horší. Aisus byl odjakživa Daxův hlavní konkurent a pořád je plný zášti. A Grom? Před Krvavým Deštěm byl šíleně zamilovaný do tenerisské bohyně Kiary. Byla netrebka. Zatímco Grom spal, krenekové netreby vyhladili. Grom je přesvědčený, že kdyby nebyl zavřený v relikviáři, byl by Kiaru zachránil. Až se dozví, že Rafedaxarr nevyvanul, bude to chtít napravit.“

Rawantes si trhaně povzdechnul. „Ale stejně, čím víc to budeme odkládat, tím to bude horší.“

***

Rawantes za sebou pečlivě zavřel dveře. Tentokrát Daxe skrývali v příjemném podkrovním pokojíku. Jeho tělo nespočívalo na podstavci, ale leželo v obyčejné posteli. *Až se probudí, bude se cítit líp, než kdyby se probral na katafalku jako v hrobce*, komentoval to Sibiel.

Co se Rawantes vrátil od draků, trávil tu každou noc. Seděl v křesle, díval se na Daxovu nehybnou tvář a vzpomínal. Nejvíc na události staré tři sta let. Rawanta vychovával Lissarius. Zpočátku učil

na univerzitě, ale později ho Rada jmenovala do úřadu císařova sekretáře. Sari nerad svěřoval pětiletého bratra cizím a už vůbec by nedovolil, aby ho hlídala matka nebo dokonce otec. Brával Rawa všude sebou. Do svého úřadu i na konzultace k císaři. V císařově pracovně obdržel malý Rawantes papír a pastelky. Zatímco dospělí mluvili, seděl za velkým leštěným stolem a kreslil ozubená kolečka, kabely a šrouby a později auta, vznášedla a rakety.

Raw vždycky věděl, že císař je jejich pradědeček, ale nikdy se k němu jako k pradědečkovi nechoval. Nejspíš proto, že Rafedaxarr s ním od začátku jednal jako s dospělým. *Ukážete nám, co jste namaloval, sire? A není ten šroubek zbytečně velký? A kde má závit?* Ve vztahu k Rawantovi Rafedaxarr rozhodně nebyl tím typem pradědečka, který by pravdoučce houpal na kolenou. Císař se k němu choval s podivnou směsicí opatrnosti, ostýchavosti a obdivu, tak netypickou právě u něj. Jenže nic z toho si Rawantes ve svých pěti letech neuvědomoval. Jak by mohl?

V patnácti se Rawantes od Lissaria odstěhoval. Nastoupil na lyceum a cítil se velmi dospěle. Bratra navštěvoval rád a pravidelně, zatímco rodiče jen v povinnosti, ale na tom nebylo nic divného. Jednou k Sarimu zamířil čerstvě po zkouškách. Nesl mu láhev vitrexu, kterou vyhandloval se Sibielem. Sibi se dušoval, že je pravá – pašovaná z Vahanu. Ale ta láhev byla jen záminka. Rawantes potřeboval se Sarim mluvit o halucinacích, které ho děsily v posledním týdnu. Realita kolem se rozplynula a on se ocitnul v nějakém cizím světě. Trvalo to vždycky jen mžik, a vzápětí bylo všechno v pořádku, ale stačilo to. Když k tomu došlo poprvé, seděl na

přednášce. A blik, stál na pláni s mrtvými stromy. Foukal ledový vítr a z nebes padal rudý déšť. Nohy ho zábly. Podíval se dolů a viděl, že se brodí v rudé husté břečce. Jindy byl u Arci-Quinnů. Sledovali se Sibielem instruktážní záznam výroby pancířů proti feentexovým paprskům. A blik, letěl nad oranžovou pouští a jeho srdce svírala úzkost, protože věděl, že tomu, kdo ho pronásleduje, nedokáže uniknout. Ty vjemy byly děsivě reálné. Nemohly to být sny. Ten rozdíl by přece poznal. Nebo ne?

Rawantes tehdy šel za Lissariem do paláce. Neobtěžoval se posílat předem telepatickou zprávu. Věděl, že jeho věčně zaneprázdněný bratr si čas určitě udělá. *Sekretář je u císaře*, dozvěděl se od náměstka. Na chodbě ho nikdo nezastavil, muži z císařovy gardy ho znali. Císaře našel v knihovně, ale bratr byl už pryč. *Otevřel si portál na Sunnisen, sire. Vráti se snad pozítří*, řekl mu císař. Ani se na Rawanta nepodíval, upřeně civěl do knihy, kterou držel na klíně. Rawantes pokrčil rameny, poděkoval za informaci a šel. V duchu si ukřivděně pomyslel něco o vladařské aroganci. Kdykoliv jindy by se s ním císař zdržel aspoň na pár vět, ale dnes se k němu chová jako k cizímu. Teprve u dveří mu došlo, že tam něco nehraje. Vrátil se. Divné bylo už to, že Rafedaxarr sedí na zemi. Opíral se zády o skříň, jeho prsty svírající knihu, byly úplně bílé a jeho oči jindy stříbřité, byly úplně černé, zacílené někam mimo čas a prostor.

Je vám dobře, Vaše Milosti? zeptal se.

Esté omenoa, Rhyanna, vydechl nepřítomně císař.

Rawantes věděl, co to znamená. *Prostrádám tě, Ryano*. Bylo to starodwentensky. Divné, že tomu porozuměl, protože na lyceu ten

jazyk ještě nebrali. Dřív, než si uvědomil, co dělá, císaři odpověděl: *Roe esté tu-ooma, Dax*, a hlas se mu třásl. Znamenalo to: *Vrátila jsem se, Daxi*.

Pak se na něj císař podíval těma černýma očima. Taková hloubka. Rawantes do ní padal. Jeho vědomí zahltily obrazy a zvuky. V šíleně rychlém sledu se míhaly výjevy a dojmy. Něco obšírného a děsivě skutečného se v něm dralo k životu. Trhalo ho to na kusy a zase skládalo dohromady a on věděl, že to v něm bylo vždycky, jenom to čekalo na svůj čas. Přistihl se, že řve jak zdivočelý drak. Někdo ho držel za ramena a třásl s ním. Někdo ho objímal a sliboval, že to bude dobré.

Když se vzpamatoval, stále ještě se díval Daxovi do očí. Už nebyly černé, ale stříbřité. A už to nebyl císař a bůh a pradědeček Rafedaxarr, ale Dax. Jeho Dax. Protože Rawantes také už nebyl „jen“ Rawantes.

Vzpomínal si na události, které znal z legend. Do detailů si vybavoval, jak robustuanští a kwennorští bohové válčili a mizeonští a ulamští bohové je donutili k příměří a zabavili znesvářeným stranám předmět sporu. Ryanu. Dárkyni života. Především si ale vzpomínal, jak se Ryana cítila, nač myslela a čeho se bála. Losem připadla mizeonským, aby se o ni vzápětí porvali mezi sebou. Vzpomínal si na Aisa. Bůh Nebes Ryanu na první pohled okouzлил. Jenže Rafedaxarr ji chtěl taky. A strhl se Krvavý déšť. Když bylo po všem, Rafedaxarr Ryanu brutálně přinutil, aby se stala jeho ženou. Jak ho nenáviděla! Narodil se jejich první syn, Nubiel. Oba se učili být rodiči. Rafedaxarr se opravdu snažil. Byl odhodlaný Ryaně dokázat, že není o nic horší partie, než by byl býval Aisus. Po čase přišly další děti. A během těch

staletí se Ryanina zášť obrušovala a přetvářela v něco jiného, jako když z nevzhledného valounu vybrousíte drahokam. Posledních sto let byli spolu šťastní. Pak začala Ryana chřadnout. Říkalo se, že je to skollí chřipka, ale Ryana věděla, že ne. Ba ne. Jen dokončovala další vývojový cyklus. Existovala v etapách jako každý metamorf. Rafedaxarr na to neslyšel a silou mocí se snažil ji udržet naživu. Koupal ji ve své síle, na jiných světech hledal podpůrné kletby a léčivá kouzla. Ale nebylo pomoci. Musela zemřít, aby se mohla znovu narodit. Když viděla jeho žal, než zemřela, přísahala, že se vrátí.

...*vu esté thu-thu nodenoa, Rhyanna... wuana nesteneena...* drmolil tichounce Dax a jeho teplý dech Rawantovi ovíval tvář.

Rawantes se při vzpomínce na Daxův exaltovaný výraz měkce usmál. Ryana byla žena a on je muž, ale ta spřízněnost, kterou k Daxovi cítil, byla stále tatáž. Propast věků jen posílila Rawantovu potřebu schoulit se do Daxových paží, zavřít oči a uvěřit, že už je nic nerozdělí – aspoň na dalších několik tisíc let. Nedokázal si představit, že by dál žil ten život, který mu matka naplánovala, když už věděl, co by postrádal. Ovšem, Rawantes nebyl až tak mladý, aby nevěděl, jak na takové nerovné dvojice pohlíží veřejnost. Co není důležité pro ně, mohlo by vadit jejich okolí. *Co s tím budeme dělat?* zeptal se a usilovně se snažil nedat najevo, jak velké jsou jeho rozpaky.

Dax uznával, že je Rawantes příliš mladý, ať už tím myslel cokoliv. Dohodli se, že budou spolu tak, jak to jen bude možné a časem se uvidí. Rawantes zmírnil studijní tempo a přeskupil priority. Dax vzal znovu pevně do ruky žezlo. Omezil moc radních, zavedl dvouletou přípravku pro kadety trestného komanda, čímž našťaval Seena, změnil

některé zákony. Navzdory pokračující válce s draky poslal Vikkasonovi soukromý dopis, ve kterém ho informoval, že jeho synovci Flebussionovi se daří dobře, on i jeho potomci jsou na Mizeonu respektováni. Činil se jako zjednaný a mlžil, aby zamaskoval, že veškerý volný čas tráví s Rawantem.

Byli mnohem víc než přátelé. Jeden řekl dvě slova a ten druhý větu dokončil. Zažívali pohodu a bezpečí a jeden druhého inspirovali a plnili úžasem. Přesto všechno spolu intimně nežili, i když o tom občas mluvili, jaké by to asi bylo, kdyby tu hranici překročili. Došli k závěru, že ani jeden z nich nechce riskovat možné zklamání. Rawantes si nebyl jistý, jestli je to tak dobře. Líbali se a objímali, kdykoliv byli sami a přišlo jim to přirozené jako dýchání. Cítil, že dřív nebo později budou oba chtít víc a potom nezbude než se s tím vypořádat. Zatím byli dokonale spokojeni s tím, co mají. Hrabali se v knihách, řádili v dílně, hleděli na dokumentární snímky, podnikali poznávací exkurze na jiné světy, čímž Rafedaxarr připravoval horké chvilky ochrance. Před Lissariem a Sibielem to utajit nemohli, ale ti dva by si raději ukousli jazyk, než aby někomu něco řekli. Tak to vydrželo skoro dvacet let.

Potom si Moreta vzpomněla, že má ještě jednoho syna. Tak, jak bylo jejím zvykem, když si něco vzala do hlavy, se začala Rawantovi věnovat. Rawantovo přátelství s císařem nejdřív podporovala, ale jak se v tom postupně stále víc a víc hrabala, její nadšení ochladlo. *Obklopuješ se stroji jako ten parchant Essius! Už tě s ním nechci vidět! A tvoje schůzky s císařem se mi taky nelíbí! Jenom ho rozptyluješ od vladařských povinností! Měl bys trávit více času s vrstevníky! Potřebuješ*

vybrousit své způsoby, abys udělal dobrý dojem na rodinu nevěsty, kterou ti jednou vybereme.

Moreta sice prskala, ale přátelství se samotným císařem Rawantovi zakázat nemohla. Místo toho se snažila Rawanta oženit. Vyjednávala mu skvělé partie a nutila ho, aby se potenciálním nevěstám dvořil. Pokaždé to chtěl odmítnout, ale nikdy to nedokázal. Průběh byl stejný. Šel, kam ho matka poslala, něco zablekotal a utekl. *Nechápu, jak to dělá? Co je na mě špatně, že mě pokaždé přinutí jí to slíbit, když nechci?* stěžoval si Daxovi. *Ty za to nemůžeš,* šokoval jej Dax. *Moreta je částečně jachadei. Manipuluje tvou mysl. Je stará a ty moc mladý. Postupně si vybuduješ imunitu podobně jako tvůj bratr.*

Jenže oba podcenili Moretinu úpornost. Když zase jednou Rawantes utekl z námluv, Moreta ho vyhledala v dílně a natvrdo na něj uhodila s dotazem, proč se chová tak, jak se chová. A Rawantes se pod vlivem jejího magického nátlaku rozsypal a vykřičel na ni, že miluje Daxe a nikdy si žádnou z těch ženských, co mu nutí, nevezme. Rawantes si ani po tolika letech nebyl schopný vzpomenout, jak na to matka zareagovala. Až zpětně zaznamenal martýrium zákazů a příkazů. Přestěhoval se do rodinného sídla v Abderanské vrchovině, ačkoliv to tam nikdy neměl rád. Apaticky se účastnil společenských akcí a plnil, co po něm matka chtěla. Na Daxovy ustarané telepatické dotazy nereagoval a jen mlhavě vnímal Sariho pátravé pohledy. Pak na Riiberionu vypukla mocenská šarvátka mezi podsvětními a nadsvětními bohy a Moreta se do ní zapletla. Jakmile zmizela na Riiberion, Rawantova pomačkaná vůle se uzdravila. Brzy nato se vrátil k Daxovi a jejich vztah pokračoval.

K jejich radosti trvala riiberionská krize téměř sto let a Moreta v ní sehrála významnou diplomatickou roli. Vrátila se v oparu slávy, protože se jí podařilo usmířit podsvětní bohyni Exis a nadsvětní bohyni Krassionu. Chvíli si užívala ovací, ale pak si znovu vzpomněla, že má rodinu a začala se dětem vměšovat do života. Lissariovi domluvila sňatek s bohyní Asi-Ssionou, Rawantovi s bohyní z Lennou z Unianu. Oba synové ji poslali do háje. Pokusila se zmanipulovat jejich vůli, ale narazila na silný a koordinovaný odpor. Jakmile se dovtípila, že Rawantes se dál schází s Daxem, vytáhla nejtěžší kalibr a udělala scénu v Radě. Pojala to tak, že Rafedaxarr podobně jako se to starým bohům stává, zdegeneroval a že jejího syna zneužívá. Opět použila své jachadei kejkle a radní, aniž by si toho všimli, jí to sežrali i s navijákem. Vnutila jim přesvědčení, že císaře je nezbytné omezit a hlídat, aby neublížil sobě nebo jiným. A oni na to slyšeli, protože se jim to hodilo do krámu. Daxovi pohrozila, že Radním prozradí, že její syn je metamorf. Nenechali by si to pro sebe a Mizeon by se záhy stal předmětem zájmu lovců Dárce života. Tvrdila Daxovi, že raději o syna přijde, než aby se dívala, jak se peleší s vlastním pradědečkem. Vyvolala v něm pocit viny a studu, ačkoliv u bohů potažmo u arcidémonů nebyly příbuzenské sňatky ničím neobvyklým. Strach o Rawantovo bezpečí Daxe přiměl jí slíbit, že kontakty s Rawantem přeruší. Odmlčel se a stáhl do ústraní. Vzal si onu „dovolenou“, kterou pak Radní veřejnosti zdůvodnili únavou z dlouholeté zodpovědnosti. Nejhorší na tom bylo, že čím déle byl císař sám, tím více propadal depresím a tím více mu ubývaly síly, jako kdyby se programově připravoval na vyvanutí.

Rawantes to ale nevzdával. Jako ve špatném bredeonském špionážním filmu intrikoval a konspiroval, jen aby se k Daxovi dostal. Využíval k tomu dospívajícího Sibielova bratra Arrakiela. Udržoval matku v dojmu, že s ním flámuje, zatímco tajně chodil za Daxem. Už od čtrnácti byl Arri pěkné kvítko. Studium a závazky k rodině mu nic neříkaly. Nevynechal žádnou pitku, nenechal jedinou sukni na pokoji. Pravý Rawantův opak. Rawantes se s Arrakiem skamarádil. Časem zjistil, že ten veselý budižkničemu má i kladné stránky. Nikdy nevyzvídal, kam se vytrácí. Vždycky mu kryl záda a Moretě lhal bez uzardění.

Pak Rawantovi Moreta dohodila další sňatek s riiberionskou princeznou Floxou. *Svatba bude za dva týdny*, řekla. *Tentokrát ti žádné obstrukce nepomůžou*. Dodala, že radní, a především Rafedaxarr, s tím sňatkem souhlasí. Císař mu prý vzkazuje, že jejich poměr byl omyl a že mu přeje do budoucna to nejlepší. Matka najala raisi otcovy ochranky, aby Rawa hlídali. Děla to i předtím, ale Rawantes je s Arrakielovou vydatnou pomocí vždycky nějak oblafnul. Tentokrát za ním ten slizoun Soliss chodil jako hladový pes, ani na okamžik ho nepustil z dohledu. Rawantes byl zoufalý. Lissaria o pomoc požádat nemohl, protože byl tou dobou na diplomatické misi na Bredeonu. Teď s časovým odstupem Rawantovi došlo, že se Moreta postarala, aby byl z cesty. Vláčený pochybnostmi se potloukal po domě, než ho matka vyzvala, aby se šel bavit s přáteli, jak je u arcidémonů před svatbou běžné, pochopitelně se Solissem a jeho kumpány za zadkem. A tak se stalo, že Rawantes skončil na Arrakielově pijáckém dýchánku v Berízii, kde Norden Arci-Pawner neuváženě okrenem protrhl

prostor a Arrakiel se vydal na Riiberion zachraňovat situaci a Rawantes ho v tom nemohl nechat, až nakonec uvíznul v subprostorové kapse.

Následujících sedm let v izolaci měl Rawantes dost času přemýšlet. Kdyby byl tušil, že Arriho obviní z vraždy a odsoudí ho k životu nevolníka, byl by se snažil dostat ven. Ale milosrdná nevědomost mu umožnila kýžený klid, který potřeboval, aby sám sebe poznal. Dny splývaly v měsíce a v roky. Jak se rozpomínal na minulá vtělení Dárce života, dobíral se k otřesnému poznání, že jeho život nebyl ničím jiným než životem otroka. Byl zboží. Vysoce ceněné a luxusní, přesto zboží. Ba, ještě hůř. Nástroj. Mocnosti tohoto světa ho kupovaly a prodávaly a používaly podle toho, kdo z nich potřeboval vzkřísit vymírající populaci v té či oné oblasti.

Vždycky, když do těch krušných úvah Rawantes zabředl, vytahoval zmuchlaný papír, který si díky šťastné náhodě zapomněl v kapse a pouštěl se do složitých matematicko-topologických analýz. Zkoumal stabilitu světa, který ho zrodil, jako kdyby potřeboval ještě nějaké méně drastické zdůvodnění své existence. Do vzorců, které sám zkonstruoval, dosazoval proměnné, jejichž parametry si odvodil pouhým odhadem. Když ho omrzelo hraní s čísly, využíval interní magii a tvořil a ničil věci. Zrcadlo a hřeben, několik párů ponožek, flétnu, mísu kronýšových lasturek, svítilnu na ruční pohon, ne že by ji potřeboval. To vše otupovalo jeho bolest a paniku a dávalo mu sílu v sebepoznávání pokračovat.

Postupně pochopil, že Rafedaxarr ho změnil. Místo aby Ryanu využil, oženil se s ní. Aby lovce z cizích světů svedl na falešnou stopu,

vypustil fámu, že Ryanu prodal netrebům. Dal Ryaně skutečný život a domov. Umožnil jí milovat a být milovaná.

Rawantes došel k neklamnému závěru, že mu jeho matka lhala. Tvrdila, že mu císař vzkazuje, že jejich vztah byl omyl. I kdyby to Rafedaxarr pod nátlakem udělal, Ryanin vztah k Rafedaxarrovi byl skutečný. A Rawantův vztah k Rafedaxarrovi byl možná atypický, ale o to více byl pravdivý. V době, kdy Arrakiel Rawanta z průrvy vytáhnul, byl Rawantes napevno odhodlaný za své štěstí bojovat. Radši se smíří s rizikem, že ho lovci zavětrí, než aby obětoval to nejcennější, co kdy měl.

A teď je tady. Konečně má Daxe na dosah a je vyděšený jako nikdy předtím.

***

Na okno vsazené do štítové zdi zabubnoval déšť. Bylo slyšet, jak se stromy v sadu ohýbají v poryvech větru. Rawantes vstal z křesla a posadil se pelest Daxovy postele. Srdce ho bolelo pomyšlením, že Dax kvůli němu téměř vyvanul. Položil dlaň na hezkou hladkou tvář a vyslal do spícího Daxova vědomí mentální impuls, který se nedal zaměnit s žádným jiným.

Daxi? Miláčku? Je čas vstávat...

Černou okenní tabuli rozzářil fialový klikyhák. Vzápětí zaburácel hrom. Rafedaxarova víčka se zachvěla. Rawantes vytvořil mentální vizi plápolajícího ohně, živlu, který byl bohu Ohně vlastní, aby spáče trochu pošouchnul. *Daxi, jsem u tebe, tak vstávej*, opakoval.

Znovu se zablesklo. Vítr nabýval na síle. Ozvala se rána, jak někde venku práskly nedbale zavřené dveře. Rafedaxarr otevřel oči a bez dalšího pohybu upřeně zíral do stropu.

„Jsem u tebe, můj drahý,“ opakoval už nahlas Rawantes.

Rafedaxarr pootočil hlavu za zvukem. Uviděl Rawanta a jeho tvář se zavlnila úlevou. „Myslel jsem, že už tě... nikdy... neuvidím,“ vypravil ze sebe. „Že jsi... navěky pryč.“

Rawantes se šťastně zasmál a zavrtěl hlavou. „Nikoliv, můj pane. Tak snadno se mě nezbavíš. Jsem tady a taky tu zůstanu.“

Dax se zvedl na loktech a pátravě studoval jeho tvář. „Tvoje matka mi řekla, že ses zamiloval do riiberionské princezny.“

Rawantes ho chytil za ramena a přitáhl ho k sobě. Spokojeně vydechl, když ho Dax pevně objal. „Lhala,“ zasyčel. „Nikdy bych tě za žádnou princeznu nevyměnil.“

Rafedaxarrovy paže se kolem něj pevněji utáhly. „Doufal jsem,“ zachrptěl Dax, „že mi to přijdeš vysvětlit. Ale ty jsi pořád nešel. Pak jsem přestal cítit tvou přítomnost. Jako kdyby ses z Mizeonu přesunul tak daleko, že už jsem tě nedokázal sledovat. Řekli mi, že jsi mrtvý! Potom mi bylo všechno jedno. Chtěl jsem to skončit.“

„Sari to nedovolil. Přidával ti sílu.“

„Co se ti stalo?“

„Byla to nehoda. Byl jsem pryč sedm let, ale už jsem zpět.“ Rawantes se měkce otřel rty o Daxovu tvář. „Jak se cítíš?“

Rafedaxarr se od něj odtáhnul a zamračil se. „Kupodivu docela dobře. Ale kde to, sakra, jsme?“ Aniž by čekal na odpověď, jeho oči se rozostřily, jak rozprostíral své božské smysly a prohledával hladiny

reality. „Aisus? Grom? Jsou volní?“ Hrabal se z postele ven. „Kde je Krepen? Igisius? Tanog? Co sakra dělali? Jak to mohla tvá matka dopustit? Rychle! Musíme je pochytat, než nadělají paseku!“

„Uklidni se!“ křikl Raw. Pověsil se Daxovi na krk a přiměl ho se posadit na kraj postele, jako by bylo možné rozlíceného boha zadržet tak snadno. „Nechej mě to vysvětlit!“

„Není čas!“ houknul bůh Ohně. „Když utekli minule, pozabýjeli půlku rodiny! Jsou absolutně šílení!“

„Jsou zpátky čtyři roky. Už se uklidnili. Nebyli ani tak šílení, jako dezorientovaní a vztekli.“

„Kolik mých dětí zabili tentokrát?“

„Přežilo kolem devíti set.“ Rawantes vzal Daxovy ruce do svých. „Všechno ti povím. Jenom mi slib, že tvá mysl zůstane otevřená,“

***

Rawantes mluvil dlouho. Za oknem byl dávno bílý den.

„Protože Lissarius v Den Zkázy zemřel, rozhodli jsme se tvou abdikaci anulovat. Pořád jsi císařem arcidémonů. Ale už nejsi jediným bohem raisi a obecných. Jen jedním ze sedmi.“

Když skončil, Rafedaxarr dlouho mlčel. Pak zavrtěl hlavou, jako kdyby tomu nemohl uvěřit. „Říkáš, že... ehm... mí sourozenci nejsou šílení?“ Tón jeho hlasu znepokojivě zakolísal. „Povraždili většinu mého potomstva a teď se tu roztahují a sbírají sílu od obecných? Potom jsem asi šílený já, protože nechápu, jak se s nimi vůbec můžete bavit. Myslíte si, že to tak nechám? Vážně si to myslíte?“

„Co si myslíme a co nakonec uděláš, je na tobě,“ řekl opatrně Rawantes. „Jenom tě prosím, abys vzal do úvahy, že tví sourozenci jsou teď zcela přičetní. A není divu, že ti mají za zlé, že jsi je uvěznil.“

„A co jsem měl dělat, když zešileli?“ zasyčel umanutě Rafedaxarr. „Po Krvavém dešti se smrtelníci začali měnit v démony. Nikdo z nás v té době ještě nepochopil, co se děje, ale mí sourozenci byli tak zdivočelí, že se pokoušeli je zabít. Já jediný s tím nesouhlasil. Posbíral jsem je jednoho po druhém jako spadlé hrušky a spoutal krepponovými kořeny. Kdybych to neudělal, na Mizeonu by nikdo živý nezůstal.“

„To jsem netušil,“ připustil Rawantes. Ani nemohl, protože u toho nebyl. Ryana byla v té době uzavřená v sarkofágu, ve kterém ji mizeonští získali. Přesně jako zboží v krabici.

„Mohl jsem jí – ti o tom později říct,“ připustil Dax, „ale jak si vzpomínáš, měli jsme pak jiné starosti. Držel jsem debhátary v zajetí celé ty věky, protože jsem byl přesvědčený, že jsou nepřítel. Nechtěl jsem ohrozit ani novou populaci démonů, ani naše děti.“

Rawantes si v duchu pomyslel, že takový přístup byl z Daxovy strany hlavně pohodlný. Rafedaxarr jako každý monarcha měl sklon chodit cestami nejmenšího odporu. Spoustu špinavé práce nechával na svých dětech. Nikdy se příliš nepozastavoval nad skutečností, že mnohé z nich tu špinavou práci vykonávali s nadšením až nepěkným – jako například Seen Studená huba, Igisius nebo Krepen. Zejména posledních sto let si Radní dělali, co chtěli. A Sari? Ten se v tom dlouho vezl s nimi. Nahlas to Rawantes ale neřekl. Nechtěl Daxe obviňovat ani soudit. Jak se říká, po bitvě je každý generál. „Prostě se

smíř s tím, že Padlí nejsou šílení,“ zopakoval už poněkolkáté. „Jestli tu někdo je šílený, tak jediná můj otec. To on je vypustil a v té samé chvíli arcidémony oslabil. Dobře se na to přichystal. Pracoval na tom desetiletí. Udělal to jenom proto, že nesouhlasil s naším životním stylem a že se cítil zhrzený, že ho nikdo nebere vážně.“

Rafedaxarr vstal a začal chodit po pokoji. Na jeho tváři se odráželo rozhořčení a vztek. Bylo patrné, že se mu vůbec nelíbí, do jaké situace se dostal. Ale zjevně si uvědomoval, že se o tu situaci valným dílem přičinil. Rawantes doufal, že mu to uvědomění vydrží. Ještě stále mu neřekl všechno. Zatím pomlčel o svém pobytu na Erektiadu, i o tom, že jeho totožnost Dárce života je dávno veřejně známá věc. Už vůbec ho nestačil informovat, jaké potíže na periferii teď řeší Aliance.

„Takže mi pověz,“ houknul podrážděně Dax, „co ode mě naše vypečená rodina očekává.“

Rawantes se usmál. Těšilo ho, že Dax stále uvažuje v rodinném kontextu. Tento rys jeho povahy mu dával naději. „Arcidémoni od tebe čekají, že se chopíš žezla. Potvrdíš arciknížata, která jmenoval regent. Obnovíš vztahy se sousedy a s Aliancí. Potvrdíš návrh nového mnohem úspornějšího mocenského aparátu. Je toho opravdu hodně.“

„A co ty, můj drahý? Co ode mě čekáš ty?“

Rawantes mírně prohnul rty. „Že se mnou zůstaneš.“

***

Poprask na vinici

Zvenčí se ozvalo zadunění. Dům se otřásl jako při zemětřesení. „Cítím je!“ štěkl Dax. „Vědí, že jsem vzhůru.“ Někde v konstrukci krovu ošklivě zapraskalo. Okenní tabule se s řinkotem vysypala, ve zdech se šířily trhliny.

Vzápětí kdosi zabušil na dveře. Dovnitř vpadl Sibieli. „Vaše Veličenstvo, pradědečku,“ oslovil Rafedaxarra, „jsou tu Aisus s Gromem. Chtějí, abychom vás vydali. Přirozeně jsme odmítli. Grom zatřepal zemí a myslí si, že se z něho poserem. Dal jsem vědět Xanovi. Bude tu každou chvíli.“

Dům se znovu otřásl, stěny se naklonily, strop praskal a padaly z něj kusy omítky.

Rafedaxarr vzal Rawanta za ruku, přitáhl si ji k ústům a vtiskl mu polibek do dlaně. Pak ho pustil, vyzývavě se podíval na Sibiela a krutě se usmál. „Nepotřebuju chránit, Arci-Quinne. Naopak. Rád se s nimi setkám. Postarej se, aby ostatní zůstali stranou.“

„Rafedaxarre!“ zaburácelo zvenčí. „Ty zbabělá súsí mršino! Pojď ven!“

Pokojem se prohnala vlna žáru a Rafedaxarr byl pryč.

Rawantes si vyměnil ustaraný pohled se Sibielem. Oba se vrhli k rozmlácenému oknu. Dole na nádvoří stáli Aisus s Gromem proti Rafedaxarrovi.

„Děláte tu nepořádek a rušíte moje děti,“ řekl ponuře Dax.

„Tvoje děti nám namluvily, že jsi zdegeneroval věkem a chcípнул!“ řval Aisus. „Jenom proto jsme jim dovolili se ponížene vrátit! Dáme ty prolhané krysy sežrat Merrikanské obludě a ty se na to budeš dívat!“

Sibiel zaryl nehty do okenního rámu. „Kde je, kurva, ten Xan?“ zaklel tiše.

„Dax neví, jak moc je oslabený,“ zasyčel Rawantes. „Musím to zastavit.“ A vrhnul se z rozmláceného okna ven. Slétl na nádvoří. Přistoupil k Rafedaxarrovi. Těsně za ním doskočil Sibiel.

Aisus ukázal na Rawanta, ale díval se na Rafedaxarra. „Tak to je ta legendární Ryana? Mám dojem, že jí něco chybí a něco naopak přebývá. Nemáte s tím problém?“

Rafedaxarr chytil Rawanta za předloktí: „Řekl jsem, že máte jít pryč.“

Rawantes nebyl bojovník. Násilí se vyhýbal, jak se dalo, ale při představě, že by měl oslabený Dax čelit sourozencům sám, zavrtěl hlavou a stejně jako Sibi zůstal na místě. Moc dobře si uvědomoval, že on je tím nejslabším článkem. Neměl sílu jako bůh a jeho interní magie stačila snad na to, aby se obešel bez potravy v místě, kde žádná nebyla. Mohl ale počítat se svou hodnotou Dárce života. Padlí nezničí cenné zboží, se kterým můžou obchodovat. Bude se držet u Daxe co nejbližší, protože kdyby na něj zaútočili, poškodili by i jeho. Tak tam stál a sledoval, jak se děje, čeho se všichni obávali. Rád by udělal něco, co by ty blázný zastavilo, ale jediné, co dokázal v dané chvíli vymyslet, bylo, že zůstával po Daxově boku.

Grom ty tři přejel opovržlivým pohledem, založil si paže na prsou a rozchechtal se. „No jo, tvoje dětičky zas tolik nelhaly. Tys vážně zblblnul věkem. Měli bychom ti poděkovat! Zakonzervoval jsi nás a tím jsi nás toho žalostného osudu ušetřil!“

„Půjdeš s námi a přijmeš důsledky svých činů, bratře,“ houkl na Daxe Aisus. „Nesnaž se bojovat. Bylo by to trapné. Sotva se držíš na nohou. A těm dvěma,“ ukázal na Sibiela a Rawanta, „přikaz, ať nedělají potíže, jinak...“

„Nikam nepůjde,“ křikl Sibieli.

„Ale jistě, že půjdu!“ ohradil se zlověstně Rafedaxarr. „Přece si nebudu dělat na dvoře binec!“

„...jinak tohle vzteklé arci-quinnovic štěně zabijem,“ pokračoval Aisus, „a Dárce života prodáme na Vahan!“

„Vzteklé štěně?“ zopakoval Sibieli a mrazivě se usmál. „To se mi líbí.“

Rawantes sledoval, jak se na Sibiellově bledé kůži rýsuje síť temně fialových čar a ostrě stříbřitých linií, jak se vlivem napětí aktivovaly implantáty z Chřtánu. Současně se Sibiellovo tělo obklopilo sotva viditelnou fialovou aurou, ze které prskaly nehmotné ale velice pichlavé jehličky síly. Jejich bodání cítil Rawantes někde uprostřed mozku. Jemné brnění rychle přecházelo v tepavou v bolest. Podrážděně zatřepal hlavou, jak se snažil s tím bojovat. Tohle nemohly způsobit implantáty. Bylo to něco jiného. Na tak subtilní a rafinovanou úroveň magie Rawantes narazil hodně, hodně dávno. Ještě v minulém vtělení. Myslel si, že jachadei vymřeli. Bodání uvnitř Rawantovy hlavy sílilo. Bylo to sakramentsky nepříjemné. Rawantes se zapotácel, ale Daxova paže ho zachytila.

„Nepřeháněj to, Arci-Quinne!“ okřiknul Sibiela Rafedaxarr.

Rawantes měl co dělat, aby se ze Sibiellovy magie nepozvracel. Ale pomyslení, že se s tím Sibieli chystá na Aisa, jej naplňovalo zvráceným

optimismem. Jenže než se Sibieli dostal k činu, Aisus nezhálel. Debhátarova zlatá aura se přetavila v cosi jiného. Bylo to neviditelné, a přesto jasně patrné. Připomínalo to polštář k prasknutí napěchovaný – prázdnotou.

Nádvořím se prohnala tlaková vlna, jak Aisus od sebe natlakovanou nicotu odmrštil. Zacílil na Sibiela.

Tlaková vlna Sibiela nabrala a smýkla s ním proti kamenné zdi skladu bednářského náradí. Rawantovi ztuhla krev v žilách. Tělo arcidémona jen tak něco nezkrúší. Ale pokud s ním někdo hodí proti opravdu bytelné kamenné zdi a pokud to udělá rychle a tvrdě, i tělo arcidémona se může změnit na krvavou kaši. Ovšem to se nestalo. Fialově prskající Sibieli zeď prorazil a zmizel v útrobách domu, který se okamžitě začal bortit.

V té chvíli vzplály rudé ohnivé jazyky, které po Aisovi s Gromem začal metat Rafedaxarr. Bůh Ohně sršel jako monstrózní plamenomet a udržoval oba protivníky v sevření ohnivého kotle. Poněkud je tím omezil, ale příliš znepokojeně nevypadali. Nejspíš čekali, až se Rafedaxarr unaví.

U vrat do sadu se otevřel široký portál, ze kterého vyskákali Xan s Cadwenem, Lennym a Keinonem, všichni v brněních a plně ozbrojení. Rawanta při pohledu na ně napadlo, že jejich zbraně na debhátary nemohou stačit. Vojáci to přece musí vědět taky.

V té chvíli, a nebyla to Gromova zásluha, budova bednářny definitivně spadla. Prach ve vzduchu dusil Rafedaxarovy plameny, a jak ohně ubývalo, debhátarové se chystali k dalšímu výpadu. Naštěstí tu byli vojáci, kteří Rafedaxara nahradili. Cadwen s Xanem se pustili

do Aisa, Lenny s Keinonem do Groma. Synové prince Ukresia a bohyně Krassiony sáhli do zásob své interní magie. Koordinovaně tak, jak do dokážou jen dvojčata, vypálili na Aisa dva oslepující světelné výboje. Jejich intenzita kolísala v šíleně divokých frekvencích a drásala všechny smysly.

Rawantes v pudu sebezáchovy přivíral oči, ale magické světlo se propalovalo skrze oční víčka, v nebezpečném rytmu rozechvívalo každý kousek jeho těla. Očima plnýma slz Rawantes sledoval, co tropí Lenny s Keinonem. Bratřenci Fezzielovi zvolili jiné zbraně. Z pouzder na pásech napjatých křížem kolem hrudníků tahali miniaturní šipky, které jemným nápoem interní magie dekomprimovali v bytelná kopí zakončená krihonitovým hrotem. Jedno kopí za druhým házeli na Groma. Kdyby to byla obyčejná kopí, bůh Hlubin by je změnil v prach ještě dříve, než by se do něj zabodla. Jenže tato kopí zjevně obyčejná nebyla. Rawantes to odhadoval na kletbou posílené hračky bohyně Exis z Riiberionu. Groma tento na první pohled primitivní způsob boje zaskočil. Při každém zásahu bolestivě zařval. Snažil se oštěpy se sebe vytahovat, ale zatímco jeden vytáhl, další dva ho zasáhly. Za chvíli už připomínal jehelníček.

Rawantes se trhaně nadechnul. Zatím to vypadalo docela nadějně. Potom se z trosek zřícené bednářny s rachotem vylámal Sibiel. Jeho oblečení bylo pryč. Kůže byla sedřená, kde chybělo i maso, prosvítaly kosti. Místo očí měl prázdné jámy, ze kterých crčela krev. Jeho dorasovanou postavu stále rámovala ta netypická pichlavá aura, podle níž ho Rawantes vůbec poznal. Sibiel, ačkoliv nemohl nic vidět, si to

namířil přímo k Aisovi a Gromovi. Temně vrčel a jak se vytrvale blížil, stále víc připomínal vojáka Chřtánu.

„Sibiele, nezacláněj tam!“ zařval Xan.

Jenže Sibiel nereagoval a jako obživlá mrtvola se stále vytrvale přibližoval k debhátarům. Zbytky cihel a malty, skleněné střepy a třísky, všechny trosky, na které došlápnul, se pod jeho bosýma nohama se sykotem tavily a škvařily v černou lepkavou hmotu, ze které vycházela stejná fialová záře, jako ze Sibielovy postavy. Jak šel, padaly z něj kusy tkání a nač dopadly, proměňovaly v tentýž černý hnus, takže se za ním táhla černá fialově ozářená lesklá stezka.

Aisus s Gromem to zaraženě pozorovali. S každým dalším Sibielovým krokem vypadali hůř. Oba se začali prudce nadechovat, jako kdyby se jim dělalo nevolno. Bylo patrné, že si konečně začínají dělat starosti. Nezdálo se, že by existovalo něco, co Sibiel zastaví. Rawantes nedokázal odhadnout, co se stane, až se Sibiel na ty dva vrhne. Jemu samotnému bylo, jako kdyby ho ponořili do ewariové lázně, a to stál na nejvzdálenějším konci dvora. Vojáci přestali útočit, zhroutili se na kolena a drželi se za břicha. Rafedaxarr klesl na trosky zborcené zdi a s hlavou mezi koleny těžce oddechoval. Všichni byli z jedu, kterým Sibiel zaplavoval okolí, paralyzovaní. A Sibiel zatím dál postupoval.

Rawantes pochopil, že jeho přítel je připravený debhátary zničit bez ohledu na to, že padne s nimi. Něco takového nehodlal dovolit. Ačkoliv se mu zvedal žaludek a celá jeho bytost se otřásala magickou bolestí, odrazil se a letěl k Sibielovi. Chtěl ho odtáhnout mimo bojiště, aby se vojáci a Dax mohli dát dohromady. Věděl, že musí být rychlý,

aby ho Sibielův jed neskolil dřív, než k němu doletí. Když už byl na dosah, Sibiel – jako by to čekal, se po něm ohnal, a měkce jej odhodil směrem k Refadaxarrovi.

A valil se dál.

Grom se mezitím zbavil posledních oštěpů, Aisus k sobě rychle přitahoval další vrstvy nicoty, stlačoval je a chystal si novou tlakovou střelu. Odhodlaně čekali, až se k nim Sibiel dostane, ale oba vypadali jako v posledním tažení, sotva se drželi na nohou.

Hustý vzduch prořízl výkřik: „Sibiele, stůj!“

Jako střela z praku se zpoza hřebene kopce řítila Wrella a za ní Jerones. Oba byli u Brigity na vinobraní, kam je Sibiel poslal. Podle toho také vypadali. Přes domácí oblečení měli přehozené velké trávově zelené zástěry a na nohou měli obuté vysoké gumové holínky. Oba se zabořili do trosek, kterými bylo nádvoří zasypané a ocitli se tak mezi debhátary na jedné straně a nepřítelným Sibielem a ostatními arcidémony na straně druhé. Rawantes si oddechl, protože jak se mu do cesty postavila sestra, Sibiel se zastavil. Bylo s podivem, že ho Wrella v tom stavu vůbec poznala.

„Chcete další Den Zkázy?“ obořila se na debhátary Wrella. Ačkoliv byla v té chvíli k Sibielovi nejblíže, nevypadala, že by ji jeho jedovaté jehličky zraňovaly. Byla snad imunní? „Chcete další Krvavý déšť? Ne? Tak už s tím přestaňte!“

Grom na ni upřel záštiplný pohled, rozpažil a země se opět zatřásla. Uprostřed nádvoří přesně v místě, kde stál Sibiel, země pukla. Sibiel se do ní propadl. Z jejích útrob se vyvalil těžký sírou páchnoucí kouř.

Zlomem nato se Jerones odrazil a po hlavě do trhliny skočil.

V té chvíli Grom znovu zadupal a stěny trhliny se zhroutily do hlubiny a s rachotem oba arcidémony zasypávaly. „Nahážu vás tam všechny,“ poznamenal spokojeně.

Hned na to se Wrella drásavě rozječela. A ječela s takovou razancí, že se zbytky zdí vyčítavě se tyčící k nebi, rozechvěly a drolily a v podobě jemného písku se sypaly k zemi. Jestli Sibiellovy jehličky vyvolávaly nevolnost, tak Wrellino ječení způsobovalo, že každý, kdo na dvoře byl, zvracel krev.

Potom náhle, jako by v momentě vyčerpala sílu, Wrella zmlkla a omdlela.

V nastalém tichu se nějakou chvíli ozývalo jen chrchlání a hekání. Když se Rawantes konečně vzpamatoval, ležel na zemi a dával se. Ucítil, jak ho Rafedaxarr zvedá a tahá na nohy. Rozhlédl se kolem sebe. Vojáci se váleli na zemi a dusivě kašlali, Aisus s Gromem seděli v kalužích vlastní krve a chrchlali, Wrella jako pohozená panenka spočívala na hromadě rozdrcených cihel.

Sibieli s Jeronesem byli pryč.

Rawantes mimoděk zaregistroval, že těsně předtím, než Grom svrhnul Sibiela do hlubiny, se nakrátko setmělo. Byl to jen mžik a hned bylo zase světlo – takové, jaké jen může být v prostředí naplněném kouřem a prachem. V té chvíli se plně soustředil na děj kolem trhliny, a pak jej zkosilo Wrellino ječení, takže si toho, že na rumišťě přibyli další aktéři, všiml až teď. Tanaka s Monetou a Narenou, Huat a Grennon vypadali stejně vyřízeně jako ostatní. Choulili se v koutě a vzájemně se oprašovali. Huat čistil od krve zacákanou ublíženě fňukající Narenu.